

Tulio valt

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

eenvoudigcommuniceren.nl

lezenvoorieen.be

Een dag in ... is een serie van twaalf korte verhalen op A1-niveau voor anderstaligen, geschreven door Willemijn Steutel, NT2-docent en hoofdredacteur van de *Start!-krant*.

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Tekst: Willemijn Steutel

Redactie: Marjan Leeuwenkuijl

Vormgeving: Eenvoudig Communiceren

Beeld: Abdul Mannan

© Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Eerste druk: 2020

Tweede druk: 2024

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

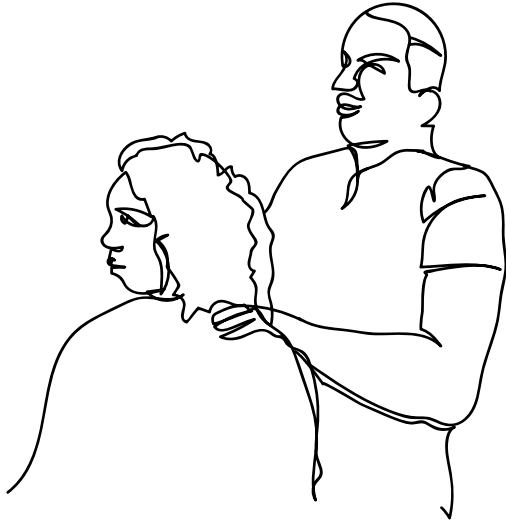
ISBN 978 90 8696 509 0

NUR 286

Tulio valt

Willemijn Steutel

Welkom

'Welkom bij *El Peluquero*', zegt Tulio.
Hij lacht vriendelijk naar de vrouw die binnenkomt.
De vrouw is klein en heeft zwarte krullen.

Tulio wijst naar een stoel.
'Gaat u zitten', zegt hij tegen de vrouw.

Ze gaat zitten.

Tulio kijkt naar haar in de spiegel.

Hij vraagt: 'Wat kan ik voor u doen?'

De vrouw zegt: 'Ik wil mijn haar wat korter.'

'Prima', zegt Tulio. 'Wilt u ook wat drinken?'

Tulio is kapper.

El Peluquero is zijn kapsalon.

Trots

Vandaag is het druk in de kapsalon.
Het is vrijdag. En dan komen er altijd
veel klanten.

Gelukkig is Tulio niet alleen. Zijn zus
Sofia is er ook.

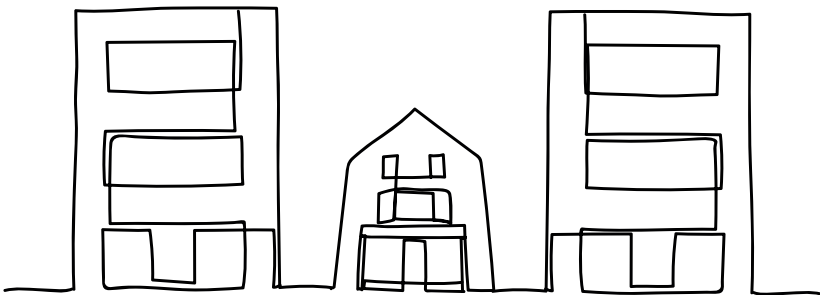
Kapsalon *El Peluquero* is van Tulio en Sofia samen. Tulio knipt en Sofia doet de administratie.

Broer en zus zijn trots op hun eigen kapsalon.

Ze hebben de zaak nu twee jaar.

De kapsalon is niet groot. Het is maar een klein gebouw.

Het gebouw staat tussen twee grote winkels in. In een drukke straat in de stad Rotterdam.

Nederlandse les

Tulio en Sofia komen uit het land
Colombia.

Ze wonen nu drie jaar in Nederland.

Ze werken hard.

Twee avonden in de week gaan ze
naar school. Dan leren ze Nederlands.

Tulio is klaar met het knippen van
de vrouw. Zij is de laatste klant voor
vandaag.

Tulio wil de kapsalon snel sluiten.
Want vanavond moeten ze naar
school.

Tulio vraagt aan zijn zus: 'Wil jij afrekenen met deze mevrouw? Dan ga ik wat eten halen in de supermarkt. En dan kunnen we daarna naar Nederlandse les.'

Tulio trekt zijn schoenen uit. En hij doet iets anders aan zijn voeten: skeelers. Dat zijn schoenen met wieltjes eronder.

Tulio is gek op skeeleren. Hij skeelert al jaren. Het liefst doet hij alles op zijn skeelers.

Geen helm

'Waarom ga je nou niet met de fiets?', zucht Sofia. 'Zoals alle Nederlanders doen.'

Sofia vindt het niet leuk dat Tulio altijd op zijn skeelers rijdt. Want hij draagt geen helm. En ze is bang dat hij valt.

'Het is bijna herfst', zegt Sofia.
'De straat ligt vol met takken en bladeren. Daar kun je over vallen.'

'Zusje', lacht Tulio, 'Je weet toch dat ik nooit val? Ik ben de straten van Bogota gewend. Daar zijn heuvels. En het is er veel drukker. Skeeleren in Rotterdam is veel makkelijker dan in Bogota!'

'Doe dan wel je helm op', zegt Sofia. Maar Tulio is de deur al uit. 'Fietsers in Nederland dragen toch ook geen helm!', roept hij nog.

Eén groot fietspad

Sofia ziet Tulio wegrijden.

Tulio is klein en slank. Hij is snel en lenig.

Sofia denkt aan Bogota, de hoofdstad van Colombia.

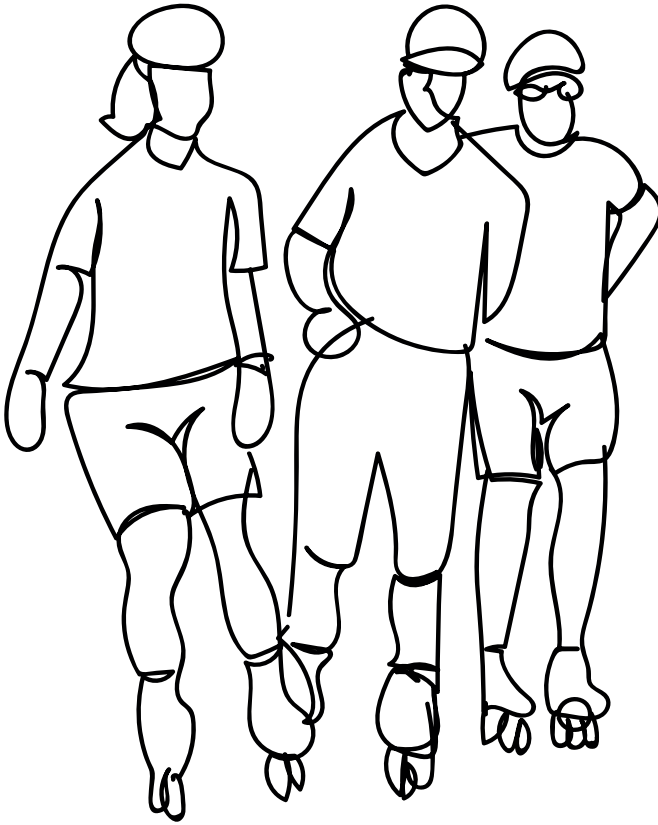
De zondag is een bijzondere dag in Bogota. Want dan gaan de grote wegen dicht voor auto's.

Mensen trekken hun skeelers aan.

Of ze stappen op de fiets en gaan de weg op. Iedereen, jong en oud.

Ciclovía, heet dat.

Bogota is dan één groot fietspad.

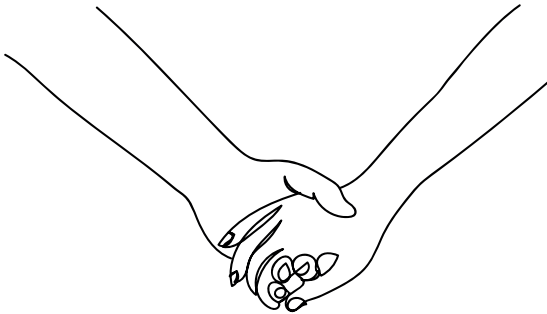
Sofia doet haar ogen dicht. Even denkt ze aan Colombia.

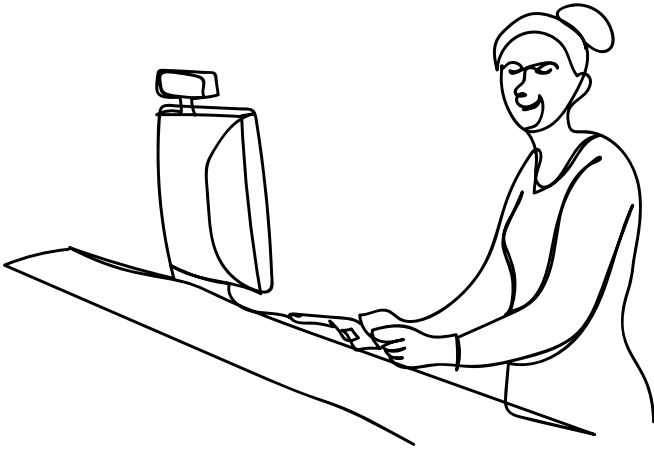
Ze ziet zichzelf, en Tulio.
Het is ciclovía. Ze skeeleren samen over de brede weg.

Langs de weg staan grote bomen.
De felle zon schijnt door de bladeren.
Ook hun vrienden zijn er.
Ze lachen. Ze doen trucjes.
En houden elkaars handen vast.

'Pardon, mag ik betalen?'
Het is de klant, de vrouw met de
zwarte krullen. Ze staat bij de kassa.

Sofia schrikt.
'Sorry, ik was aan het dromen', zegt ze.
'Dat is 22 euro alstublieft.'

Mes

Als de klant weg is, maakt Sofia de kassa weer open. Ze haalt het geld eruit.

Dan hoort ze de deur van de kapsalon opengaan.

'Je bent alweer terug!', zegt ze. 'Dat is snel! Heb je al eten?'

Sofia telt de briefjes geld.

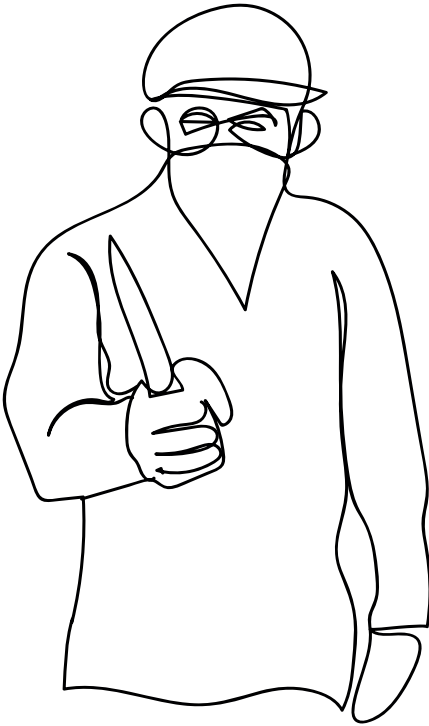
Ze kijkt niet op.

Maar het is niet Tulio die binnenkomt.
Het is een andere man.

De man draagt handschoenen.
Hij heeft een zwarte sjaal voor zijn
neus en mond. En hij draagt een
zwarte pet.

Sofia kijkt op. Ze schrikt.
Ze ziet de man. Hij haalt een mes uit
zijn zak. Het is een groot mes.

Sofia ziet alleen zijn grote, blauwe
ogen. De ogen kijken boos.

Even kijken ze elkaar aan.
Er gebeurt niks.

Dan kijkt Sofia naar het mes.
En daarna naar de deur.
Ze denkt: kan ik wegrennen?

Haar hart klopt snel.
Ze laat het geld uit haar handen
vallen. Ze wil vluchten.
Maar de man schreeuwt: 'Blijf staan!
Ik wil al het geld!'

Hij gooit een rugtas op de toonbank.
'Doe het geld in de tas!'

De man komt dichterbij met het mes.
'Anders steek ik je neer!'

Sofia doet niks. Ze staat stil.
Haar ogen zijn groot.
Ze kan niet bewegen.
Ze is zo bang.

